

Eller är det ett annat synsätt som är riktigt och ska således den kontrollmekanism som beskrivs i artikel 3.2, 3.4 och 3.5 i förordning nr 1484/95, även när det rör sig om en efterhandskontroll, tolkas så att en importörs vidareförsäljning eller vidareförsäljningar på gemenskapsmarknaden till ett pris som understiger det angivna cif-importpriset för sändningen, uppräknat med importtullsbeloppet, inte uppfyller (avsättnings)villkoren på gemenskapsmarknaden med följden att detta räcker som skäl för att tilläggstullar ska tas ut? Är det för svaret på den sistnämnda frågan av betydelse huruvida importörens ovannämnda vidareförsäljning eller vidareförsäljningar har skett till ett pris som understiger det gällande representativa priset? Är det i detta sammanhang av betydelse att det representativa priset under perioden före den 11 september 2009 beräknades på ett annat sätt än under perioden efter detta datum? Spelar det för svaret på dessa frågor någon roll huruvida avnämarna inom unionen utgörs av till importören närstående bolag?

- Om det av svaren på frågorna ovan i punkt 1 följer att vidareförsäljning med förlust utgör en sådan indikation som räcker för att det angivna cif-importpriset ska kunna underkännas, hur ska då beloppet för tilläggstullarna fastställas? Ska denna grund fastställas enligt de metoder som föreskrivs för fastställandet av tullvärdet i artiklarna 29–31 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen? Eller ska den grunden endast fastställas på basis av det gällande representativa priset? Utgör artikel 141.3 i förordning (EG) nr 1234/2007 under den period som föregick den 11 september 2009 hinder för användning för det representativa pris som fastställdes under den perioden?
- Om det av svaret på frågorna 1 och 2 följer att det för frågan huruvida det föreligger en skyldighet att erlagga tilläggstullar är av avgörande betydelse att de importerade produkterna har sålts vidare på gemenskapsmarknaden med förlust, och beräkningen av tilläggstullsbeloppet då ska ske på grundval av det representativa priset, är då artikel 3.2, 3.4 och 3.5 i förordning (EG) nr 1484/95 förenlig med artikel 141 i förordning (EG) nr 1234/2007, detta mot bakgrund av EU-domstolens dom av den 13 december 2001 i mål Kloosterboer Rotterdam B.V., C-317/99, ECLI:EU:C:2001:681?

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1484/95 av den 28 juni 1995 om tillämpningsföreskrifter för ordningen för tillämpning av tilläggsbelopp för import och om fastställande av tilläggsbelopp för import av fjäderfäkött och ägg och av äggalbumin samt om upphävande av förordning nr 163/67/EEG (EGT L 145, 1995, s. 47).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter ("förordningen om en samlad marknadsordning") (EUT L 299, 2007, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank Noord-Nederland (Nederländerna) den 1 mars 2018 – HQ, som företräder både sig själv och sitt minderåriga barn IP, JO mot Aegean Airlines SA

(Mål C-163/18)

(2018/C 182/12)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Rechtbank Noord-Nederland

Parter i det nationella målet

Kärande: HQ, som företräder både sig själv och sitt minderåriga barn IP, JO

Svarande: Aegean Airlines SA

Tolkningsfrågor

- Ska artikel 8.2 i förordning nr 261/2004 ⁽¹⁾ tolkas så, att en passagerare som i enlighet med direktiv [90/314/EEG] ⁽²⁾ om paketresor (vilket har införlivats med nationell rätt) har rätt att rikta anspråk om återbetalning av sin biljett mot sin researrangör, inte längre kan rikta anspråk om återbetalning mot lufttrafikföretaget?

- 2) Om fråga 1 ska besvaras jakande, kan en passagerare trots detta rikta anspråk om återbetalning av sin biljett mot lufttrafikföretaget, om det är troligt att vederbörandes researrangör, för det fall denna ställs till ansvar, saknar ekonomiska medel för att faktiskt återbetala biljetten och inte heller har vidtagit några åtgärder för att garantera återbetalning?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 (EUT L 46, 2004, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang (EGT L 158, 1990, s. 59).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Arbeidsrechtbank Gent (Belgien) den 7 mars 2018 –
Ronny Rohart mot Federale Pensioendienst**

(Mål C-179/18)

(2018/C 182/13)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Arbeidsrechtbank Gent

Parter i det nationella målet

Klagande: Ronny Rohart

Motpart: Federale Pensioendienst

Tolkningsfråga

Ska den princip om lojalt samarbete som fastställs i artikel 4.3 FEU, i förening med tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen, som fastställs i rådets förordning (EEG, Euratom, EGKS) nr 259/68 ⁽¹⁾ av den 29 februari 1968, tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats nationella lagstiftning enligt vilken det vid beräkningen av den ålderspension som en anställd har rätt till på grund av prestationer som utförts i denna medlemsstat inte är tillåtet att ta hänsyn till den militärtjänstgöring som den berörda personen har fullgjort i denna medlemsstat, på grund av att den berörda personen varken vid tidpunkten för sin militärtjänstgöring eller därefter uppfyller de likställningsvillkor som anges i denna medlemsstats lagstiftning?

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 av den 29 februari 1968 om fastställande av tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i dessa gemenskaper samt om införande av särskilda tillfälliga åtgärder beträffande kommissionens tjänstemän (EGT L 56, 1968, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 39).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 9 mars 2018 –
Agrenergy Srl mot Ministero dello Sviluppo Economico**

(Mål C-180/18)

(2018/C 182/14)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato